

NOWY DZIENNIK

W Y D A N I E

10

W I E C Z O R N E

VOTUM NIEUFNOŚCI dla wicemarsz. Sejmu Miedzińskiego?

Warszawa, 24. 6. W związku z wystąpieniem ptk. Miedzińskiego na posiedzeniu koła parlamentarnego OZN przeciw kandydaturze marsz. Sławka sprawozdawca polityczny „Słowa“ do nosi iż na jednym z najbliższych posiedzeń Sejmu zostanie zgłoszony przez poważną grupę posłów wniosek wyrażenia votum nieufności dla pos. Bogusława Miedzińskiego, jako wicemarszałka Sejmu. Wniosek ten posiada bardzo poważne szanse przejścia, gdyż po ostatnim wystąpieniu ptk.

Miedzińskiego można oczekiwać, że część członków Ozonu będzie chętnie za tym wnioskiem głosowała. W kuluarach sejmowych utrzymywano, że

pos. Miedziński nie będzie czekał na pojawienie się powyższego wniosku lecz że uprzedzając go sam złoży godność wicemarszałka Sejmu.

Dalsze secesje z O. Z. N.

Warszawa, 24. 6. Na ręce przewodniczącego Koła Parlamentarnego Ozonu sen. Dąbkowskiego wpłynął od posła Bohdana Chelmickiego list następującej treści:

„W związku z przemówieniem p. wicemarszałka Miedzińskiego na zebraniu Klubu OZN i

w konsekwencji zajętego przeze mnie na tym zebraniu stanowiska zgłaszam niniejszym wystąpienie z Klubu OZN“.

Równocześnie w kuluarach rozeszły się wiadomości, iż listy podobnej treści mają zamiar wystosować jeszcze dwaj inni posłowie.

W Paryżu -- o polskiej polityce zagranicznej

Paryż, 24. 6. (A) Od pewnego czasu zagadnienia polskie są tu znowu przedmiotem rozważań i komentarzy kół politycznych. Za prasą angielską powtarzano zwłaszcza wiadomość o pewnym polepszeniu się stosunków polsko - czeskich, uważając objaw ten za następstwo ostatnich długich rozmów min. Bonnet'a z amb. Łukasiewiczem i podróży dyplomaty polskiego do Warszawy. Wyprowadzono stąd wnioski o

zwiększeniu się nasilenia współpracy polsko - francuskiej.

Do kwestii tych powraca „Journal des Débats“ w dłuższym artykule Bernusa, który jednak wobec polityki polskiej utrzymuje krytyczne stanowisko, zaznaczone w artykułach dawniejszych. Publicysta przyznaje, że zbliżenie polsko - niemieckie i zwrot w publicystyce polskiej wobec mocarstw zachodnich przy

pisać trzeba w pewnej mierze ciężkim błędem, popełnionym zarówno przez Francję, jak i przez Anglię, co jednak nie tłumaczy wcale stanowiska Polski.

Autor kończy swój artykuł, będący rodzajem odpowiedzi na listy polskich czytelników, podkreśleniem konieczności jak najszybszego załatwienia stosunków Polski z Francją, a również i z Anglią.

P. Prezydent R. P. w Lauranie

Abbazia. 24. 6. PAT. Wczoraj o godz. 20 min. 20 przybył tu Pan Prezydent R. P. z małżonką i rodziną. Na granicy w Postumii powitali P. Prezydenta ambasador R. P. przy Kwirynale Wieniawa-Długoszowski, konsul R. P. w Triście Wegnerowicz oraz zastępca szefa protokółu włoskiego ministerstwa spraw zagranicznych hr Cittadini, który wręczył małżonce P. Prezydenta dwie wiązanki kwiatów, jedną od

szefa rządu Mussoliniego, a drugą od ministra spraw zagranicznych hr Ciano.

W Abbazii powitał P. Prezydenta prefekt prowincji Testa, sekretarz federalny partii oraz inni przedstawiciele miejscowych władz. Obecny był również attache ambasady R. P. Lasocki. Dwoje dzieci w ubiorach faszystowskich, chłopiec i dziewczynka wręczyło małżonce Pan Prezydenta imieniem prefekta bukiet kwiatów. P. Mościcka ucałowała oboje dzieci.

Z Abbazii P. Prezydent z rodziną w towarzystwie ambasadora Wieniawy Długoszowskiego odjechał do Laurany, gdzie zamieszkał.

Rzym, 23. 6. (R.) Dzienniki donoszą, że w katastrofie lotniczej, jaka wydarzyła się na lotnisku w Tarvisio, zginął prezes miejscowego aeroklubu Virgilio Appiani, który w czasie wielkiej wojny odznaczył się męstwem oraz zastępca sekretarza Bozzili.

Co mówił Himmler o Mussolinim?

Znamienne dementi pogłosek o pretensjach szefa Gestapo do policji włoskiej

Berlin, 24. 6. Niemieckie biuro informacyjne urzędowo komunikuje:

Część prasy zagranicznej rozpowszechnia pogłoski, jakoby szef policji niemieckiej Himmler

podawał ujemne wiadomości o faszystowskiej Italii, Mussolinim i stosunku policji niemieckiej do włoskiej, oraz jakoby policja niemiecka miała pretensję do policji włoskiej.

Wiadomości te są całkowicie nieprawdziwe i kłamliwe.

Niemieckie biuro informacyjne dopatruje się w tych wiadomościach tendencyjnej i wrogiej kampanii przeciwko obu krajom.

Obóz Wszechpolski w Rybniku wypiera się teroru antysemitów

Jak nam donoszą z Rybnika, nieznani sprawcy zamalowali smolą tablicę jednego z adwokatów rybnickich oraz synagogę. W związku z powyższym ukazało się oświadczenie zarządu Obozu Wszechpolskiego, podkreślając, że O. W. tylko w legalny sposób prowadzi walkę gospodarczą i polityczną. Zarząd O. W. dochodzi do wniosku, że zamachy na bóżnicę są prowokacją, mającą na celu przypisanie tych czynów Obozowi Wszechpolskiemu, co oczywiście mogłoby być powodem rozwiązania O. W. (Kabel).

Proces b. starosty Robakiewicza w apelacji

Lwów, 24. 6. W Sądzie Apelacyjnym we Lwowie rozpoczął się proces karny przeciw b. staroście w Nadwórnej, Zygmuntowi Robakiewiczowi i b. sekretarzowi rady powiatowej, Janowi Stawińskiemu, oskarżonym o nadużycia.

Jak wiadomo, Sąd Okręgowy w Stanisławowie skazał Robakiewicza na 5 lat więzienia zaś Stawińskiego na 3 miesiące aresztu z zawieszeniem wykonania kary. W międzyczasie Robakiewicz został przewieziony do dyspozycji sądów na terenie apelacji wileńskiej gdzie odpowiadał za nadużycia, popełnione na stanowisku starosty w Grodnie i czynnika nadzorczego Kasy Oszczędności w tym mieście.

W jednej sprawie Robakiewicz skazany został na jeden rok, a w drugiej na 5 lat więzienia. Zaden z wyroków nie jest dotychczas jeszcze prawomocny.

Rozprawa toczyła się w pierwszym dniu przy drzwiach zamkniętych. Proces rozpisano na trzy dni.

Losy upadłego Towarzystwa Ubezpieczeń „Europa“

Warszawa, 24. 6. Do Sądu Najwyższego przesłane zostały akta sprawy Towarzystwa Ubezpieczeń „Europa“. Jak wiadomo, towarzystwu temu ogłoszona została upadłość. Dawny zarząd towarzystwa zaskarżył jednak decyzję o upadłości Sądu Okręgowego w Warszawie do Sądu Apelacyjnego. Sąd Apelacyjny nie uwzględnił jednak zażalenia d. zarządu Towarzystwa Ubezpieczeń „Europa“, zatwierdzając upadłość tego towarzystwa. W obszernych motywach pokreślono, iż sp. akc. w likwidacji nie może zawierać żadnych układów i że portfel ubezpieczeniowy nie może być wliczany w skład aktywów.

Również i tę decyzję Sądu Apelacyjnego zaskarżyli pełnomocnicy d. zarządu towarzystwa „Europa“ do Sądu Najwyższego, kwestionując motywację sądu II-ej instancji. Sensacyjna sprawa, która budzi duże zainteresowanie wśród szerokich rzesz ubezpieczeniowych, znajdzie się na wokandy sądowej po feriach letnich. Przed Sądem Najwyższym wystąpi w tej sprawie kilkunastu adwokatów.

Książka kolejowa na „Jarmark Poleski“

KRAKÓW, 24 czerwca.

Ministerstwo Komunikacji przyznało w okresie „Dni Polesia“ 66 proc. ulgi kolejowej dla wszystkich turystów udających się na „Jarmark poleski“,

Niemcy sudeccy nie rezygnują ze swych maksymalnych żądań

Praga, 4. 6. Prasa czeska omawia wczorajsze rozmowy ministrów czechosłowackich z przedstawicielami Niemców sudeckich z dużym sceptycyzmem. Dzienniki dopatrują się znaczenia tych rozmów przede wszystkim w samym fakcie nawiązania kontaktu i w tym, że Czesi będą mogli przekonać się o ustepliwości lub nieustepliwości Niemców.

Co do meritum rozmów prasa nie wykazuje wielkiego optymizmu. Przeciwnie, z faktu że przedmiotem narad był nie statut narodowościowy, lecz żądania stronnictwa sudecko-niemieckiego, dzienniki wysnuwają wniosek, że Niemcy nie rezygnują ze swoich maksymalnych żądań, które nie mogą, zdaniem ich, w żadnym razie wejść do statutu narodowościowego. Według „Narodni Politika“ utrudnia to znacznie sytuację. Również „Narodni Listy“ dają do zrozumienia, iż już po wczorajszej naradzie wyjaśniło się, że rokowania będą utrudnione. Prasa henleinowska wstrzymuje się od wszelkich komentarzy.

Odszkodowanie za straty wskutek ćwiczeń wojskowych

Praga 24. 6. Ministerstwo obrony narodowej ogłasza, że zostanie wypłacone odszkodowanie za straty polne i leśne i inne powstałe wsku-

tek nadzwyczajnych ćwiczeń wojennych. Mniejsze straty, powstałe wskutek zniszczenia zasiewów lub niemożności przeprowadzenia prac polnych, będą likwidowane bezpośrednio O większych będą decydowały specjalne komisje. Odszkodowanie będzie wypłacone tylko za straty dowiedzione.

Henlein nazywał się Dworzaczek

Praga, 24. 6. Czesi zaprzeczali zawsze statystyce Niemców sudeckich, jakoby mniejszość niemiecka w Czechosłowacji wynosiła 3 i pół miliona, twierdząc, że cyfra nie przekracza 3. milionów. Obecnie pewien odłam prasy (faszystowskiej) cyfrę tę jeszcze stara się umniejszyć, twierdząc, że do Niemców sudeckich zaliczone zostało również co najmniej pół miliona Żydów, co przecież sprzeczne jest z rasytowską teorią narodowego socjalizmu. A również wśród owych 3 milionów Niemców sudeckich bardzo wielu jest nie czystej krwi germańskiej, jak np. sam przywódca Niemców sudeckich, Henlein, którego matka była Czeszką, a dawne jego nazwisko brzmiało Dworzaczek.

„Poledni List“ zaleca, aby wobec tego zaprowadzić, podobnie jak w Rzeszy, sprawdzanie metryk Niemców sudeckich aż do 4-go pokolenia wstecz.

Czystka i masowe egzekucje na Ukrainie

Paryż 24. 6. (A) Korespondent ryski „Paris Midi“ podaje, że według informacji, jakie nadchodzą z Rosji sowieckiej, Moskwa jest w tej chwili poważnie zaniepokojona ruchem powstańczym na Ukrainie sowieckiej. Według tych informacji, masy włościaństwa ukraińskiego wyraźnie manifestują wrogość przeciw oficjalnej polityce sowieckiej przez opozycyjne ustosunkowanie się do kandydatów oficjalnych, przedstawionych przez rząd, w związku z wyborami do najwyższego sovietu Ukrainy, wyznaczonymi na 26 czerwca. Celem zdławienia ruchu, władze moskiewskie zmobilizowały na Ukrainie poważne siły, przede

wszystkim specjalnych oddziałów G. P. U., które przystąpić miało do czystki, zakreślonej na ogromną skalę. Czystka ta obejmuje przede wszystkim okręgi przemysłowe Ukrainy sowieckiej, gdzie G. P. U. wykryło szereg komórek terrorystycznych, dalej armię, a przede wszystkim młode roczniki oficerskie, posądzane o sympatie nacjonalistyczne, jak również samą partię komunistyczną Ukrainy. Dziewięciu członków Politbiura Komunistycznej Partii Ukrainy pozostaje w areszcie. W ciągu ostatnich kilku miesięcy rozstrzelano przeszło 30-tu wybitniejszych działaczy spośród komunistów ukraińskich.

Codreanu na ciężkich robotach

Bukareszt 24. 6. Przywódca Żelaznej Gwardii Corneliu Codreanu skazany na 10 lat ciężkiego więzienia, przewieziony został z więzienia wojskowego do salin państwowych, gdzie pra-

cują więźniowie skazani na długoletnie więzienie. Transport Codreanu do nowego miejsca karni odbył się pod silną strażą.

co niewątpliwie przyczyni się do wzmocnienia ruchu turystycznego na Polesie.

Rozjemstwo w przemyśle budowlanym

Wczoraj w Krakowie rozpoczęły się pod przewodnictwem delegata ministerstwa opieki spo-

lecznej rady Zbigniewa Wróblewskiego obrady nadzwyczajnej komisji rozjemczej dla ustalenia norm pracy i płacy w przemyśle budowlanym na terenie Krakowa. Jak wiadomo, dotychczasowe rokowania między pracodawcami i robotnikami nie dały pozytywnych rezultatów. Dziś wieczorem orzeczenie komisji rozjemczej zakomunikowane zostanie obu zainteresowanym stronom.

Z OSTATNIEJ CHWILI

P O T W O R N E !!!

Wyrok śmierci na jednego z młodych Żydów z Rosz Pina — zatwierdzony!

Jerozolima, 24. 6. (S.) Naczelny dowódca brytyjskich sił zbrojnych w Palestynie gen. Haining zatwierdził w czwartek w nocy wyrok śmierci wydany w dniu 3 czerwca przez Sąd Wojenny w Haifie na 22-letniego członka Betaru Salomona Ben - Josefa z Rosz Pina, urodzonego w Polsce.

Sprawa drugiego skazanego na śmierć Abrahama Scheina została na razie nie rozstrzygnięta.

Od orzeczenia naczelnego dowódcy nie ma odwołania. Wyrok śmierci zostanie więc wyko-

nany. Termin egzekucji nie został jeszcze wyznaczony. Będzie to pierwsza egzekucja Żyda w Palestynie.

Starcia na pograniczu Jaffy i Tel Awiwu

Tel Awiw, 24. 6. (S.) Wczoraj w nocy doszło do gwałtownych starć między Arabami a Żydami na pograniczu Jaffy i Tel Awiwu. 25-letni Żyd Szlomo Sarabi został zamordowany. — Terrorysty arabscy wprowadzili w pobliżu kolonii Giwat Ada trzech mło-

dych kolonistów. Los ich jest dotychczas nie znany. W związku z tym panuje duże napięcie w kraju.

Jerozolima, 24. 6. PAT. Wczoraj wieczorem doszło do starcia między Arabami i Żydami. Dwóch Arabów zostało zabitych i 7-u ciężko rannych. Spośród Żydów trzech odniosło rany.

Katastrofa pociągu pospiesznego Berlin-Bukareszt w Bieżanowie

Kraków, 24. 6. Pociąg pospieszny Berlin — Bukareszt, który o godz. 11.45. w południe wyjechał z Krakowa, wykoleił się na stacji w Bieżanowie. Wskutek wykolejenia, szereg osób odniosło rany. Na miejsce katastrofy

wyjechał natychmiast pociąg ratowniczy, oraz komisja kolejowa i policyjna, celem ustalenia przyczyny katastrofy. Ruch pociągów na linii Tarnów—Kraków doznał wskutek tego wypadku chwilowego opóźnienia.

W ostatniej chwili dowiadujemy się, że liczba rannych wynosi 5 osób. Sześć wagonów uległo wykolejeniu. (Szczegóły przyniesiemy w jutrzejszym numerze porannym. Red.)

O sprowadzenie 10.000 robotników rolnych z Polski na Morawy

Mor. Ostrawa, 24. 6. PAT. Na wczorajszym posiedzeniu sejmiku krajowego w Bernie Morawskim pos. Lednicki z ramienia partii agrarnej wysunął postulat, aby wobec braku robotników rolnych na terenie Moraw i Śląska sprowadzono wykwalifikowane siły z Polski, przy czym partia agrarna zapewni zatrudnienie 10.000 polskich robotników rolnych. Równocześnie pos. Lednicki żądał, aby przedłużono zezwolenia pobytu wszystkim robotnikom polskim, którzy już pracują w gospodarstwach rolnych na terenie Moraw i Śląska.

Czeska prasa narodowo - socjalistyczna występuje w ostrej formie przeciwko temu stanowisku, określając je jako „niestychane”.

Odparte kontrataki rządowców na frontach Hiszpanii

Salamanka, 24. 6. Komunikat kwatery głównej powstańczej:

Wczoraj w godzinach rannych przeprowadził nieprzyjaciół szereg ataków na pozycje powstańcze na prawym brzegu Valbona. Wszystkie te ataki zostały z wielkimi stratami dla wojsk rządowych odparte. Na odcinku, położonym na południe od drogi Teruel-Sagonte posuwają się wojska powstańcze mimo zaciętego oporu nieprzyjaciela zwycięsko naprzód. Zdobyły one na tym odcinku górę Muela wraz z wszystkimi sąsiadującymi z nią wyniosłościami. Nieprzyjaciół poniósł tu olbrzymie straty w ludziach oraz pozostawił na placu boju znaczne zapasy materiału wojennego.

Na froncie Castellon przeprowadził nieprzyjaciół również szereg bezowocnych ataków. Wojska powstańcze przeszły tam do przeciwna-

tarcia i wyparły nieprzyjaciela z jego wyjściowych pozycji. Lotnictwo powstańcze bombardowało w nocy z 21 na 22 czerwca porty w Walencji i Alicante. Następnej nocy bombardowano port w Barcelonie. Wczoraj, wieczorem lotnicy powstańcze bombardowali Sagonte.

Wczorajsze próby natarcia wojsk rządowych były pierwszymi po długiej przerwie. Nastąpiły one w górzystym terenie między miejscowościami Sarrion i Camarena. Nieprzyjaciół wprowadził tu do ataku przeszło 60.000 świeżych wypoczętych żołnierzy oraz najnowocześniejszą zagranicznego pochodzenia artylerię. Wszystkie ataki wojsk rządowych zostały z wielkimi dla nich stratami odparte. Wojska powstańcze znajdują się obecnie w bezpośrednim sąsiedztwie miejscowości Sarrion.

Kto wygrał na loterii?

Warszawa, 24. 6. (A.) Dzisiejsze ciągnięcie loterii:
zł. 10.000 Nr 7981
5.000 Nr 11.132, 68.068 i 138.793
2.000 Nr 20.364, 64.656, 91.583, 114.741 i 130.439.

Notowania giełdy warszawskiej

Warszawa, 24. 6. (A) Dzisiejsze notowania giełdy warszawskiej (zamknięcie kursów):
Akcje: Bank Polski 119 1/2, Żyrardów 50, Węgiel 28 1/4—1/2, Ostrowieckie 57 1/2, Cukier 34, Starachowice 35 3/4, Lilpop 74. Tendencja mocniejsza.

Papiery procentowe: 3 proc. inwestycyjna I em. 81 1/2, 3 proc. inwestycyjna II em. 82 1/2, 4 proc. dolarowa 42 3/8, 4 pół proc. wewnętrzna grube odcinki 65 3/4, 4 proc. konsolidacyjna grube odcinki 67 1/4. Tendencja utrzymana.

Eksplzja szybu naftowego

Meksyk, 24. 6. (R) W miejscowości Hobbs nastąpiła eksplozja w czasie wiercenia szybu naftowego. 9 robotników zostało zabitych. Zwłoki ofiar są do tego stopnia zniekształcone, że identyfikacja jest niemożliwa.

Film z pięcioraczkami

Montreal, 24. 6. (R) Pięcioraczki kanadyjskie rozpoczęły nakręcanie filmu „Five of a kind”. Praca połączona z zabawą i zjadaniem koci podoba się im w najwyższym stopniu, tak, że film ten pozwoli milionom osób zobaczyć dzieci te takimi, jakie są w codziennym życiu

Berlin 24. 6. W dzienniku ustaw Rzeszy ogłoszona została ustawa przewidująca karę śmierci za organizowanie na drogach zasadzek na auta w celach rabunkowych

Jak Louis znokautował Schmellinga

Milion dolarów za 2 minuty walki

Jak już podaliśmy, w czwartek nad ranem według czasu środkowo-europejskiego rozegrany został w Nowym Jorku mecz bokserki o mistrzostwo świata wszystkich wag pomiędzy Niemcem Schmellingiem a amerykańskim murzynem Joe Lousem. Piorunujące zwycięstwo odniósł Louis przez k. o. od razu w pierwszej rundzie.

80 TYSIĘCY WIDZÓW NA MECZU

Mecz wywołał w Ameryce niebywałe zainteresowanie, gromadząc na stadionie przeszło 80 tysięcy widzów. Wśród tej olbrzymiej rzeszy znajdowało się przeszło 20 tysięcy murzynów z dzielnicy murzyńskiej Harlem. — Wśród obecnych znajdowali się obaj synowie prezydenta Roosevelta. Na stadionie trzy tysiące policjantów utrzymywało porządek, poza tym tysiące policjantów czuwało przed stadionem nad bezpieczeństwem.

MILION DOLARÓW ZA DWUMINUTOWĄ WALKĘ

Mecz właściwie sprawił zawód dziesiątkom tysięcy widzów, zgromadzonych na stadionie. Zawody bowiem trwały zaledwie dwie minuty i cztery sekundy. Był to najkrótszy mecz, zakończony nokautem w dziejach dotychczasowych rozgrywek o bokserkie mistrzostwo świata wszystkich wag. Wpływy z biletów wstępu przyniosły organizatorom okrągło milion dolarów dochodu.

DRAMATYCZNY PRZEBIEG KRÓTKIEJ WALKI

Przebieg był niesłychanie dramatyczny. Joe Louis od razu po gongu zaatakował swego przeciwnika niesłychanie potężnymi ciosami. Zanim dziesiątki tysięcy widzów, znajdujących się na stadionie i płacących bajorne sumy za bilety wstępu, zdążyli się zorientować, murzyn posłał trzykrotnie Niemca na deski. Już w pierwszej sekundzie uderzenie murzyna, które padło na twarz Schmellinga, zmusiło Niemca do oparcia się o sznury ringu. Następne ciosy Louisa, wymierzone z piekielną szybkością, oszołomiły Niemca, który raz po raz lądował na deskach. Po drugim uderzeniu wyliczony do sześciu Schmelling jeszcze się podniósł, ale już nie był zdolny do żadnej walki. Po trzecim uderzeniu Schmelling był już nawpół przytomny i sędzia Donovan przerwał dalszą walkę nawet przed wyliczeniem, gdyż asystent Schmellinga Max Machon rzucił na ring ręcznik na znak poddania się Niemca.

Wśród niebywałego entuzjazmu widzów ogłoszono Joe Louisa mistrzem świata wszystkich wag.

CO MÓWI SCHMELLING O SWEJ PORAZCE

Natychmiast po meczu Schmelling zakomunikował dziennikarzom, że przegrał wskutek otrzymania niedozwolonego ciosu w nerki. Cios ten był tak straszny, że Niemiec już nie mógł dłużej walczyć. Schmelling ma nadzieję, że będzie mógł rozegrać trzeci rewanżowy mecz ze swym przeciwnikiem i w tym meczu potrafi okazać, że nie jest od niego gorszy.

LOUIS O SWOIM ZWYCIĘSTWIE

Louis oświadczył przedstawicielom prasy, że był pewny zwycięstwa i to w pierwszych rundach, nie spodziewał się jednak tak piorunującego sukcesu. Louis twierdzi, że wygrał zupełnie prawidłowo, co jest zresztą zgodne z orzeczeniem sędziów.

WRAŻENE W BERLINIE

Oczekiwany w Niemczech z najwyższym napięciem mecz bokserki pomiędzy Schmellingiem i Lousem zakończył się rozczarowaniem i zawodem jakiego nie spodziewali się nawet najwięksi pesymiści. Miliony ludzi zgromadziło się w Niemczech przy aparatach radiowych, aby móc śledzić przebieg meczu.

Cały porządek dnia w Berlinie, a nawet przepisy policyjne o ruchu nocnym zostały dostosowane do spotkania. Piorunująca klęska Schmellinga wywołała na niemieckich słuchaczach deprymujące wrażenie. — Szereg pism wydało specjalne dodatki, poświęcone meczowi. Wszystkie dzienniki nie wyłączając najpoważniejszych pism politycznych poświęcają całe strony przebiegowi spotkania. Na ogół pisma niemieckie nie zarzucają otwarcie Louisowi, że jego cios był nieprawidłowy, cytując jednak słowa Schmellinga o otrzymanym uderzeniu w nerki, stwierdzają, że podobne uderzenie w Europie byłoby uważane za foul. W Berlinie panuje ogólne przekonanie, że gdyby Schmelling potrafił wytrzymać pierwszy huraganowy atak, spotkanie wygrałby dzięki swej lepszej technice i długoletniemu doświadczeniu.

Z Ameryki donoszą, że Schmelling znajduje się obecnie pod obserwacją lekarską. Stan jego zdrowia i wynik badań lekarskich, przeprowadzonych bezpośrednio po meczu, jest przedmiotem obszernych rozważań fachowców, zarówno bokserów jak i lekarzy.

„Brązowy bonder zwyciężył“ telegrafuje do Polski Max Baer

„Kurier Warszawski“ zamieszcza reportaż słynnego boksera żydowskiego Maxa Baera o meczu Louis — Schmelling:

Ludzie!

Brązowy bonder zwyciężył! Zwyciężył K. O. w pierwszej rundzie, w ciągu 2 min. 20 sek.

Jestem jeszcze tak zdumiony, że wprost nie mogę znaleźć słów i nie wiem, czy stenograf mnie słyszy i wrzeszczę tak, że aż mi gardło pęka.

Maks jeszcze nie oprzytomniał. Podnoszą go, by zanieść do jego kąta. W środku ringu sędzia macha rękawicą Louisa, a tuż obok dookoła ringu i na całej arenie 80.000 ludzi oszalało. Wydaje się, że połowa z nich nie wierzy swym oczom. Mnie samemu trudno uwierzyć. Ryczą, wyją i gwizdzą. Słuchajcie, opowiem wam, jak to było.

Maks zaczyna przychodzić do siebie. Widzę go jak podnosi się i siada między swymi sekundantami roztrzęsiony. Przyjmuje jakiś napój. Biedny — wygląda tak, jakby dopiero co zbudził się z koszmaru.

Co za koszmar... Niecałe 3 minuty temu, ten obłany potem i zmęczony człowiek był wspaniałym atletą. Gdy wszedł na ring i podał rękę Louisowi pomyślałem sobie, że może przesadziłem w ocenie szans zwycięstwa Louisa, Maks Schmelling wyglądał wspaniale.

Teraz, po K. O. wspaniały bokser Schmelling skończył się...

Obaj pięściarze wyszli ze swych kątów i przez 10 sekund w pięknym stylu badali się, unikali się wzajemnie obojętnie, ale pełni potężnej mocy. Patrząc na nich widać było, że będzie to wielka walka, ciężka, długa.

I nagle, Joe Louis rzucił się, jak gdyby cały złożony był z pęku sprężyn. Szybkie ciosy: lewa, prawa, znów lewa — lądowały na twarz Niemca. Ciężkie, krótkie sierpy, szybkie jak błyskawica i cudownie wymierzone. Maks zatoczył się lekko, ale zwrócił się sprawnie i teraz jego prawa wylądowała wprost na szczękę rywala. Trudno było ocenić, czy wylądowała twardo, choć nie robiłoby to różnicy, gdyż Joego trzeba było rozsądzić dynamitem, by nim wstrząsnąć w pierwszej rundzie. A tak było to raczej ostrzeżenie. Lekki pomyk.

Ale jeśli to był błomyk, to buchnął z niego oszalały pożar. Joe nie przystanął nawet. Nikt nie powie, że ten murzyn jest czarodziejem szybkiego myślenia, ale jeśli chodzi o szybkość ruchu żadnego grzechotnika mu nie dorówna. Doskoczył do Maksu, sanim Niemiec miał czas wykonać zwrot i znowu posypał się grad druzgocących ciosów z lewej i prawej.

Skoczyłem na równe nogi i zacząłem ryczeć. W tych błyskawicznych sekundach Maks był pobity. Ciężko pobity. Przystanął. Ale widziałem, że szczyrzy zęby, wymierzając cios z prawej, który wylądował na sola-plexus brązowego bondera... Słyszeli ten cios wszyscy. Cios był potężny, zadany całą siłą dzielnego pięściarza. Lecz Joe nawet nie przystanął. Jeżeli cios nim wstrząsnął —

NIEBYWAŁA RADOŚĆ W DZIELNICACH MURZYŃSKICH

Zwycięstwo Louisa wywołało w dzielnicach murzyńskich wszystkich miast amerykańskich niebywałą radość. Radość ta przebrała w niektórych wypadkach nieprawdopodobne formy. W słynnej dzielnicy murzyńskiej Harlem, korowody tańczących murzynów zatamowały wszelki ruch na ulicach.

DOKŁADNY BILANS FINANSOWY MECZU

Jak się okazuje z przeprowadzonych dokładnych obliczeń, mecz bokserki Schmelling—Louis przyniósł 1,015.096 dolarów, doliczając sumy otrzymane z radia i filmu. Po raz siódmy w dziejach boksu amerykańskiego mecz przyniósł przeszło milion dolarów dochodu. Z wymienionej sumy 803.113 dolarów przyniosły karty wstępu, reszta sumy pochodzi z transmisji radiowych i wytwórni filmowych.

Mistrz świata i zwycięzca meczu Joe Louis otrzymał za swoją dwuminutową walkę 321.245 dolarów. Schmellingowi przyznano 160.622 dolary.

nie pokazał tego, dotarł do Maksu i jak oszalały tygrys rzucił go w sznur. Maks odurzony walczył jeszcze, ale ciągle oszołomiony, groggy i już widocznie zwyciężony!

Nie przeczuwał co nastąpi. Joe na ułamek sekundy ochłonął z dzikiego szału i nagle, z piorunującego rozmachu, prawa pięść wylądowała na szczękę Niemca, rzucając nim o ziemię, niby workiem maki. Była to wprost eksplozja.

Gdy padł na płótno, rozgorzały światła fotografów, a tłum ryczał jak obłąkany. Macając deski ringu próbował wstać i wtedy wszystkim na tej olbrzymiej arenie pomyślało o gongu.

Maks, najwyższym wysiłkiem, wolno, znów stanął na nogi. Choć nie wierzyłem oczom oczekiwałem, że go wynoszą chyba, że się odezwie zbawczy gong. To co się działo przed moimi oczami było tak niewiarygodne, że spraciłem poczuć ciosu i nie wiedziałem kiedy runda się skończy.

Biedny Maks powstał z wolna i znowu prawa Joego wylądowała głucho na jego szczękę i znów uderzył o podłogę. Po raz drugi w pierwszej rundzie!

Rozdzielił ich sędzia. W blasku błyszczących czekoladowych lśniące ciała Joego czeka w rogu na efekt ciosu.

Maks podniósł się znowu. Jak to zrobił, nie wiem, gdyż chyba nie pozostał mu nawet strzępek świadomości. Zostało mu jednak serce dzielnego pięściarza. Jednak był to koniec. Jeszcze raz bonder doskoczył i uderzył szybkim sierpem z lewej i prawej. Ciosy padały z szybkością strzału karabinu maszynowego. Ciosy, które znokautowały Maksu na długo przed tym, zanim padł na deski i pozostał blady jak trup, podczas gdy sędzia liczył jeden, dwa, trzy... siedem osiem, dziewięć.

I to wszystko. Nie myślałem że w 32 roku życia Maks da radę najtęższemu pięściarzowi świata — młodszemu o 8 lat. Jestem pewien, że jutro wielu mówić będzie, iż Maks Schmelling nie walczył w ogóle, więc trzeba wam wiedzieć, że nie miał najmniejszej szansy. Został pobity, uczciwie i po mistrzowsku. Już w pierwszych sekundach był tak dotkliwie wstrząśnięty, że dalej nic zrobić nie mógł.

O zwycięstwie w ogóle nie mógł marzyć, ale szkoda, że nie mógł pokazać, co naprawdę umiał.

Joe miał swój rewanż. Dwa lata temu ten sam Maks Schmelling pokonał go nokautem we wspanialej walce w 12 rundzie.

Wynik dzisiejszy ma dla mnie duże znaczenie. Decyzją komisji atletycznej stanu nowojorskiego spotkam się ze zwycięzcą tej walki o mistrzostwo świata — we wrześniu. Raz już walczyłem z Joe — przegrałem K.-O. Ale we wrześniu zwyciężę! Więc bądźcie zdrowi do września!

AGATHA CHRISTIE

COPYRIGHT BY H. SONNENFELD, Kraków

KARTY NA STÓŁ

(MORDERSTWO PRZY BRIDŻU)

AUTORYZOWANY PRZEKŁAD FR. BARTHÓWNY

I.

SPOTKANIE

„Kochany Monsieur Poirot!”

Miękki, przymilający się głos — głos, który dźwięczał jak instrument umiarkowany zrównoważony.

Hercule Poirot odwrócił się, skłonił się ceremonialnie potrząsnął tamtemu ręką.

W jego spojrzeniu było coś obcego, tak jak gdyby to przypadkowe spotkanie wywołało w nim uczucie bardzo tylko rzadko się pojawiające.

„Oh, mój kochany Mr. Shaitana!” powiedział. Obaj milczeli. Jak pojedynkujący się w pozycjach obronnych.

Dookoła nich falowała lekko gromada dobrze ubranych, podróżujących Londyńczyków. Głosy szemrały, szeptały.

„Kochanie — jakie cudowne!”

„Po prostu boskie, nieprawdaz, najdroższa?”

Było to na wystawie tabakierek w Wessex House. Wstęp jedna gwinea, na rzecz londyńskich szpitali.

„Jak to miło, że pana tu spotykam!” rzekł Mr. Shaitana. „Więc chwilowo niema żadnego kandydata na powieszenie, lub gilotynę? Martwy sezon w kryminalistyce? Albo czy też może dziś jest tu jakaś zdobycz na widoku? To było by wspaniałe.”

„Niestety muszę panu sprawić rozczarowanie, Monsieur”, odparł Poirot. „Jestem tu całkiem prywatnie.”

Przez małą chwilę przykuła uwagę Mr. Shaitany czarująca młoda kobieta, która po jednej stronie głowy miała jak pudel skręcone loki, po drugiej zaś trzy rogi obfitości z czarnej słomki.

„Najdroższa”, rzekł, „czemu nie przyszła pani wtedy na moje przyjęcie, dlaczego? Było nadzwyczajne towarzystwo!”

Podczas, gdy czarująca, młoda kobieta dawała jakąś trafną odpowiedź, miał Poirot sposobność podziwiać wąsika nad górną wargą Mr. Shaitany.

Ładny wąs — bardzo ładny wąs — może jedyny w całym Londynie, który mógłby dorównać wąsowi Hercule’a Poirot. „Ale nie taki pełny”, mruzczał sam do siebie. „Nie, zdecydowanie mniej wart, pod każdym względem. Tout de même, zwraca uwagę.”

Cała postać Mr. Shaitany zwracała uwagę — i oto mu właśnie szło. Zamierzał on bowiem sprawiać szatańskie wrażenie. Był to mężczyzna wysoki i szczupły, o twarzy pociągłej i melancholijnej, na której brwi, czarne jak smoła, silnie się zarysowywały; wąs jego miał dwa sztywne, nieruchome końce, a pośrodku znajdował się czarny malenki zarost. Jego ubrania były dziełami sztuki, wyśmienicie skro-

jone, lecz z pewnym odcieniem dziwaczności. Każdego zdrowego Anglika, ogarniała na jego widok ochota, ażeby dać mu kopniaka. Wszyscy oni, z godnym uwagi brakiem oryginalności orzekali jednogłośnie: „To jest ten przeklęty Dago, ten Shaitana!”

Ich żony i córki, ich siostry, ciotki, matki, a nawet babki mówiły — zależnie tylko od generacji, do której należały, różnie się wyrażając — mniej więcej tak: „Wiem, moja droga. Naturalnie, że on jest po prostu okropny. Ale t-a-a-a-ki bogaty. A jego przedziwne, wieczorne zebrania towarzyskie. On umie zawsze coś ciekawego i złośliwego o ludziach opowiedzieć.”

Czy Mr. Shaitana był Argentyńczykiem, czy Portugalczykiem, czy Lewantyńczykiem, czy też należał do jakiejś innej narodowości, pogardzanej przez każdego rasowego Anglika, to było niewiadome.

Trzy rzeczy jednakowoż były pewne: żył w dostatku, otoczony pięknymi przedmiotami, w luksusowym mieszkaniu w Lane parku. Wydawał niezwykle przyjęcia wieczorne — wielkie i małe, tajemnicze i przyzwoite i bardzo „przedziwne”.

Był człowiekiem, którego każdy nieco się obawiał.

Dlaczego, to trudno powiedzieć. Może dlatego, iż ogólnie panowało przekonanie, że o każdym człowieku wie nieco za wiele i że posiada jakieś przewrotne poczucie humoru.

Wszyscy to czuli, iż wskazanym jest nie drażnić Mr. Shaitany.

Dziś po południu wzięła go chętka pokpić sobie z tego komicznie wyglądającego, małego pana, Hercule Poirot.

„A więc i detektywom potrzeba wypoczynku?” pytał. „Na stare lata zajmuje się pan sztuką, Mr. Poirot?”

Poirot uśmiechnął się dobrodusznie. „Jak widzę, pożyczył pan wystawie trzy tabakierki”.

Mr. Shaitana machnął ręką. „Zdobywa się jedną drobnostkę tu, inną tam — nie warto o tym mówić. Ale musi mnie pan raz odwiedzić. Mam rzeczy godne widzenia. Moja działalność zbieracza nie ogranicza się jedynie do jakiejś określonej epoki, czy rodzaju przedmiotów”.

„Wielostronny gust”, zauważył Poirot z uśmiechem.

„Tak też jest”.

Nagle zabłyszczały oczy Mr. Shaitany, kąciki jego ust skurczyły się, brwi uniosły się fantastycznie.

„Mógłbym panu pokazać obiekty z pańskiej dziedziny, Monsieur Poirot!”

„Pan posiada prywatne muzeum przestępców?”

„Ba!” Mr. Shaitana strzelał pogardliwie palcami. „Kuchenka gazowa pana Landru, żelazny drąg włamywacza X. — to zabawki dziecinne! Nigdy nie zawracałbym sobie głowy takim kramem. Ja zbieram tylko to co najlepsze z najlepszego”

„A co uważa pan, z punktu widzenia artystycznego, za najlepsze w przestępstwach?” pytał Poirot.

Mr. Shaitana pochylał się i położył mu dwa palce na ramieniu i syknął teatralnie: „Ludzi, którzy je popełniają”.

Poirot unióś lekko brwi.

„Aha, wprowadziłem pana w zdumienie”, ciągnął tamten. „Przyjacielu, drogi przyjacielu, pan i ja patrzymy na te rzeczy z dwu krańców odległych punktów. Dla pana przestępstwo jest kwestią rutyny: morderstwo, śledztwo, jakiś punkt zaczepienia i w końcu — bo zdolny jest pan bezwątpienia — dowód winy. Takie mało ważne rzeczy nie interesują mnie! A schwyty morderca jest czymś nieudalym, czymś drugorzędnym. Ja patrzę na sprawy z artystycznego punktu widzenia i zbieram tylko to co najlepsze”.

„A tym najlepszym w danym wypadku — ?” pytał Poirot.

„— są nieodkryci mordercy, drogi przyjacielu! Ci, którym się udaje. Przestępcy, którzy wiedzą wygodny żywot, niezamącony jakimkolwiek podejrzeniem. Musi pan przyznać, że to interesujący konik”

„Ale nie określenie, jakie bym na to wybrał jest ciekawe”.

„Mam pomysł!” zawołał Shaitana, nie zwracając nań uwagi.

„Mała kolacyjka! Przy stole, razem z moimi okazami muzealnymi! Doprawdy, nadzwyczajnie zabawna myśl. Ze też mnie to już wcześniej nie wpadło! Tak — tak, całkiem słusznie — tak się to musi zrobić.. Musi pan pozostawić trochę czasu — w przyszłym tygodniu jeszcze nie — ale powiedzmy za dwa. Będzie pan wtedy wolny? Jaki dzień odpowiada panu?”

„Za dwa tygodnia, każdy”, odparł Poirot skłaniając się

„Dobrze — a więc powiedzmy, piątek Piątek, ósmnastego. Natychmiast to sobie zanotuję. Ten pomysł niezwykle mi się podoba”.

„Nie jestem zupełnie pewien, czy i mnie on się tak podoba”, zauważył Poirot przeciągle. „Nie dlatego, iżbym nie umiał docenić pańskiego miłego zaproszenia, — nie, to nie o to idzie”.

Shaitana przerwał mu. „Ale dlatego, iż on pańskie mieszkańskie uczucia. Drogi przyjacielu, musi pan się uwolnić od tej ograniczonej mentalności detektywistycznej”.

Tragiczna omyłka Goebbelsa

Trzecia Rzesza — w Ameryce

(M. K.) Nikt nie może odmówić niemieckiej propagandzie zagranicznej kierowanej przez ministra Goebbelsa rozmachu. Nie dowiemy się tak prędko, ile ta propaganda kosztuje Trzecią Rzeszę, — a kosztuje na pewno bardzo dużo, bo Niemcy nie żałują pieniędzy, by wszędzie wyczarowywać ruchy narodowe, wzorujące się na hitleryzmie, — ale ta propaganda widocznie Niemcom się opłaca. Propaganda ta zbombilizowała przede wszystkim dla Trzeciej Rzeszy rozsiąanych po całym świecie Niemców, którzy się już zaaklimatyzowali w swych nowych ojczyznach, a którzy pod wpływem właśnie syrenich głosów, płynących z Berlina, przypomnieli sobie, że są Niemcami i że mają jakieś obowiązki wobec swojej macierzy. Dla ilustracji wystarczy tylko przytoczyć artykuł nowojorskiego korespondenta „Daily Herald” o organizacji Niemców amerykańskich. Organizacja ta oficjalnie nazywa się „Deutsch - amerikanischer Bund” i liczy już teraz 250.000 członków. Na czele jej stoi „führer” lokalny, który jednak otrzymuje dyrektywy z Berlina. Ten „Bund” utrzymuje w całej Ameryce obozy, w których udziela się wychowania nie tylko w duchu hitlerowskim, ale też militarystycznym w prawdziwym tego słowa znaczeniu. Odbywają się w tych obozach ćwiczenia, które wywołują zdziwienie swą nowoczesną bronią, zamówioną bądź to w Ameryce bądź też przywiezioną z „ojczyzny”. Budżet tego „Bundu” dochodzi do milionów dolarów, z których poważną część odsyła się wprost do Berlina. Tyle korespondent „Daily Herald”.

Ale ta żarliwa, z niczym się nie licząca i powicie opłacana propaganda ma też i drugą stronę medalu, której nie przewidział wyrafinowany mistrz propagandy dr Goebbels. Okazuje się bowiem, że Trzecia Rzesza nie tylko organizuje i mobilizuje Niemców zagranicznych, lecz werbuje też wśród nich szpiegów. Olbrzymi proces szpiegowski, który teraz zaczął się w Nowym Jorku, wzburzył przeciwko Niemcom amerykańskim opinię publiczną. „Izolacjonści”, cieszący się do niedawna olbrzymią popularnością w Stanach Zjednoczonych, tracą coraz bardziej swe wpływy. Czołowy dziennik nowojorski „New York Times” ogłosił niedawno pod wpływem propagandy hitlerowskiej i niemieckiej akcji szpiegowskiej serię artykułów

o konieczności rewizji zagranicznej polityki Stanów Zjednoczonych. Polityka neutralności nie wytrzyma próby życiowej, bo już teraz nie ulega żadnej wątpliwości, że w olbrzymim konflikcie demokracji z dyktaturą Stany Zjednoczone muszą stanąć po stronie demokracji. O zmianie nastrojów amerykańskiej opinii publicznej świadczy też akcja wszczęta przez wpływowego senatora Pittmana, który jest zdania, że należy na nowo przedyskutować cały kompleks problemów, związanych z zasadą neutralności. Na dłuższą metę nie mogą Stany Zjednoczone tolerować, by łamano traktaty i by stosowano jak najbardziej nieludzkie metody wojny totalnej. Pittman wniósł już do senatu amerykańskiego rezolucję, protestującą przeciwko bombardowaniu miast otwartych a w wywiadach prasowych wypowiedział się za porzuceniem przez Stany Zjednoczone polityki neutralności.

„Appell an den Schweinehund“

A gdy Niemcy znajdują się w potrzasku, sięgają po wypróbowany środek nieludzkiej i prymitywnej w swym okrucieństwie nagonki antysemitycznej. Wybitny pisarz niemiecki Henryk Mann nazwał antysemityzm niemiecki lapidarnie „Appell an den Schweinehund”. To, co się dzieje obecnie we Wiedniu i Berlinie, usprawiedliwia w całej pełni tę definicję Henryka Manna. Praski organ niemieckiej socjalnej demokracji „Sozialdemokrat” przynosi w jednym z ostatnich swych numerów wstrząsające wiadomości o tej orgii nienawiści, jaką praktykuje się obecnie we Wiedniu. A wszystko się dzieje na oczach policji, która nigdy nie interweniuje, wszystko się dzieje na oczach szturmowców z S. S. i S. A., a to jest chyba najlepszym dowodem, że akcja ta jest planowa i systematyczna. — Ostatni numer „Der Sozialistische Kampf”, organu redagowanego w Paryżu przez Ottona Bauera przynosi również artykuł o tej nagonce antyżydowskiej we Wiedniu. Oto niektóre tylko obrazki, ilustrujące nam barbarzyństwo oswojonych Austrii: S. A. wpada do żydowskiej kawiarni. Wypędza z nich gości żydowskich, a na szybach wypisuje słowo „Jude”. Rozumie się, że potem nikt do tej kawiarni nie zagląda. W kilka dni później zjawia się u właściciela gość i oświadcza, że partia hitlerowska wyznaczyła go jako nabywcę tej ka-

wiarni. Człowiek ten chce zapłacić 60.000 szylingów, z czego połowę może ofiarować natychmiast, resztę zaś później. Właściciel odmawia, bo kawiarnia warta dziesięć razy tyle. Następują jednak dalsze represje, które zmuszają właściciela do przyjęcia tej oferty. Otrzymuje 30.000 szylingów, resztę zaś nigdy nie zobaczy. Potem nawet aresztuje się tego nieszczęsnego właściciela kawiarni pod zarzutem, że chce za granicę wywieźć cenę kupna.

Perfidia ostatniej nagonki berlińskiej

Mimo woli nasuwa się pytanie, czemu przypisać należy wzmożenie się nagonki antysemitycznej. Są tacy, którzy utrzymują, że reżim chce w ten sposób odwrócić uwagę od olbrzymich trudności natury ekonomicznej. Jest to bardzo prawdopodobne, ale dochodzi jeszcze jeden motyw. W swej perfidii posługuje się reżim następującą koncepcją: Barbarzyńskie prześladowania żydowskie zmusić mają Żydów do emigracji. W ten sposób ma nastąpić zarażenie świata antysemityzmem. Świat stał się za ciasny, a ludzie nie znajdują pracy. Można sobie więc łatwo wyobrazić, że inne społeczeństwa nie mogą życliwie się ustosunkować do napływających emigrantów żydowskich. Nie można tej szatańskiej koncepcji odmówić pewnej racji, ale są symptomy, które wskazują na to, że i w tej dziedzinie Goebbels się przełiczył i pomylił.

Bardzo symptomatyczny jest znany już telegram, który szlachetny poseł angielski, Locker-Lampson, wystosował do samego Hitlera. Charakterystyczne są też interwencje coraz liczniejsze posłów Izby gmin w ambasadzie niemieckiej w Londynie, protestujących przeciwko tym obrażającym każdego Anglika wybuchom dzikiej nienawiści. Wara to wreszcie przytoczyć głos znakomitego publicysty Wickhama Steeda, który w liście do redakcji „Times” demaskuje obłudę systemu narodowo-socjalistycznego i odmawia Niemcom hitlerowskim tak długo prawa moralnego do występowania w roli obrońców swych współbratymców niemieckich, jak długo w sposób tak barbarzyński prześladowają u siebie mniejszość żydowską.

Nie — Goebbels się przełiczył w swych rachubach, chociaż ta omyłka mistrza niemieckiej propagandy jest tak tragiczna dla Żydów...

P. CAMILLO

P-O-W-R-O-T

Zmęczonym nieco ruchem Luigi Umberto opuścił smyczek. Dopiero po kilku sekundach skupionej ciszy, w której widowie zdawali się jeszcze łowić ostatnie dźwięki wyczarowane przez skrzypka z jego instrumentu, runęła burza oklasków jak salwa armatnia. Smukła postać skrzypka pochyliła się w ukłonie. — Na ustach wykwił delikatny uśmiech.

Sławny młody wirtuoz dawał swój pożegnalny koncert i kiedy podnosił skrzypce, znowu od dołu do góry zaległa salę nieprzenikniona cisza. Na zakończenie skrzypce grał swoje ulubione dzieło. Sławne preludium Nr 2.

Elga siedziała nieporuszona na swoim miejscu w trzecim rzędzie krzesel na parterze. Przy pierwszych dźwiękach znanego preludium poczuła nagle jak dławiący ból ściska jej krtani. W niemym zrozumieniu spotkał się jej wzrok z oczyma skrzypka. On gra je dla mnie — pomyślała Elga — tylko dla mnie. I nagle gęsto wybite rzędy krzesel wraz z odświętnie ubranymi widzami rozplynęły się w jasnym świet-

pek wirtuoz Luigi Umberto grał swoje przesławne preludium tylko dla niej, dla kobiety, — która wszystko poświęciła, aby pomóc talentowi do zdobycia sławy, dla kobiety, którą kochał: dzisiaj jeszcze opuszczał. Wszystko to schwytnie było w czarodziejskie sidła dźwięków: historia ich miłości, walka o cel, ból rozstania.

— Dlaczego nie zabierzesz mnie ze sobą? — pytała Elga, kiedy potem po raz ostatni znalazła się w garderobie skrzypka. Stawiała to pytanie po sto razy i potrafiła sama na nie dać odpowiedź. Wielbiony młody artysta wyjeżdża aby swoją sławę obnosić po przez lądy i morza i zbudować swą muzyką pomnik swemu imieniu. Cóż ma przy tym robić kobieta? Tylko sa motny i niezwiązany mógł osiągnąć upragnione zwycięstwo.

Umberto z miłością nieledwie i niezwykłą pieczołowitością wkładał swoje sławne skrzypce do pudła.

— Czy nie czułaś, co teraz przyrzekłem, kie-

ciebie preludium? — zapytał.

Elga to czuła. Złożyła swoją wąską drżącą dłoń w dużą dłoń mężczyzny:

— Będę czekać, Luigi — przyrzekła i odwróciła szybko twarz, żeby on nie dojrzał spływających po jej policzkach łez.

Mijały tygodnie i miesiące.

A może już całe lata była sama? Elga prowa dziła puste pozabawione rozrywek życie wypełnione jedynie tysiącem nic nie znaczących czynności dnia codziennego. Kiedy kroczyła poprzez rześcicie oświetlone sale, ludzie pochylali ku sobie głowy, szepcząc sobie coś ukradkiem na ucho. Jak nieme ostrzeżenie wypisane było na jej pięknej twarzy przyrzeczenie — które dała i miała zamiar dotrzymać. Od czasu do czasu nadchodziła krótkutka pocztówka z pozdrowieniami od Umberta, który jeździł miasta do miasta w pogoni za sławą. Tu i ówdzie wyczytała jego nazwisko i przetrząsała jego fotografie w gazetach, które donosiły o bezprze-kładnych sukcesach jego koncertów. Wypełnienie monotonną nudą płynęły tepe ubogie w wrażenia dni, tygodnie i miesiące.

Pewnego dnia zjawił się Lorenzo. Zobaczył Elgę w foyer opery. Była promiennie piękna i — samotna. Nie wiedział nic o jej tajemniczej nieprzystępności i przełamał krąg czarodziejski, który utworzono dookoła niej. Kiedy powiedział Eldze po raz pierwszy, że ją kocha —

„STOLICA ŚWIATA“ wita władców świata

PARYZ, w czerwcu.

„Elżbieta“ i „Jerzy“, imiona angielskiej pary królewskiej, nie schodzą teraz z ust Paryżan, gotujących parze monarszej wspaniale przyjęcie, o efektach z tysiąca i jednej nocy.

Zakasujemy Rzym...

Punktem ambicji Paryża jest, żeby wystawność i artystyczny smak dekoracji „stolicy świata“ zakasowały najwspanialsze efekty przyjęć Hitlera w Rzymie i Mussoliniego w Berlinie. To też główne punkty śródmieścia Paryża pokrywają rusztowania. Na placu „De l'Étoile“ wzniesiono już dwanaście kolumn, które przystrojone będą narodowymi sztandarami francuskimi i angielskimi. Na Polach Elizejskich stawia się lustrzane obeliski, które w dzień będą odbijały promienie słoneczne, a wieczorem, dzięki specjalnym instalacjom świetlnym, staną się potężnymi reflektorami, rozjaśniającymi mrok tak dalece, że można będzie wieczorami swobodnie czytać na ulicy.

Dla osiągnięcia jak najszerzej perspektywy, oczyszczono już teren wystawy z wszystkich prowizorycznych pawilonów. Jednym z najbardziej imponujących efektów będzie zawieszenie na szczycie wieży Eifla dwóch flag: angielskiej i francuskiej, które będą spływały aż do ziemi. Każdy z tych sztandarów liczy 1.500 mtr. kwadratowych tkaniny. Wykańcza się też wspaniałe dekoracje dworca „de la porte Dauphine“, gdzie para królewska opuści pociąg i skąd dokona wjazdu na teren Paryża

Małżeństwo z miłości

Ciekawe jest, jak rdzennie republikański Paryż lubuje się w zbyt kownych przyjęciach królów. Co prawda obecna angielska para królewska cieszy się wyjątkową sympatią Francuzów, bowiem jest to publiczną tajemnicą, że stało to połączyła miłość, a nie polityka, czy też względy dyplomatyczne. Szczegół ten wystarcza, żeby Francuzi, a zwłaszcza Francuzki patrzyły na nich z romantycznym rozczuleniem.

W całej prasie roi się od różnych miłych anegdot z prywatnego życia monarszej pary. Wyjątkowym powodzeniem cieszą się fotografie, ilustrujące istic demokratyczną prostotę — rozrywki króla Jerzego i królowej Elżbiety, którzy jak wiadomo w początkach swego małżeństwa zamieszkiwali w małym pałacyku w Londynie, przy ul. Picadilly nr. 145, albo w aroczym pawilonie White Lodge, wśród czarującej urody parku Richmond.

W owych czasach młoda para uciekała chę-

nie przed surowymi przepisami etykiety, zażywając naprzykład rozkoszy jazdy linową kolejką w londyńskim parku, w rodzaju naszych „100 pociech“. Do dziś dnia największą przyjemnością pary królewskiej jest pielęgnowanie ogrodu i osobiste kierowanie wychowaniem obu córeczek.

Plotki pism paryskich

Królowa Elżbieta jest o 4 lata młodsza od swego małżonka. Wychodząc za mąż liczyła lat dwadzieścia pięć, poznała jednak księcia Yorku mając lat dziewięć. Potem przez szereg lat nie spotykali się wcale. Elżbieta Bowes-Lyon mieszkała stale w starym zamku Glamis w Szkocji. Zamek ten słynął z niebywałej ilości duchów. Młodziutka księżniczka pod wrażeniem legend, które osnuły historię jej rodzinnego domu, lubiła bawić się w „ducha“ strasząc zaproszonych swoich gości. Zakrywała się wielkim prześcieradłem, zdobywała gdzieś łańcuchy, których szcęk przerażała jej rówieśników tak długo, aż ów duch nie mógł już wytrzymać i parsknął świeżym dziecięcym uśmiechem.

Do Londynu przyjeżdżała rzadko, bowiem rodzina jej, należąc do najstarszej arystokracji szkockiej, nie rozporządzała dużą fortuną. Po wielu latach młodzi spotkali się na balu dworskim w r. 1922, wskrzeszając wspomnienia dziecięcych wspólnych zabaw.

13 stycznia 1923 r. książę Yorku przyjechał do rodziców ks. Elżbiety. Wyszli razem na przechadzkę do parku. Gawędząc wesoło zatrzymali się przy rzeźbie wyobrażającej Dyskobola. Elżbieta śmiejąc się opowiedziała księciu, że będąc małą dziewczynką nazywała statuetkę „maitre d'hotelem, który ciska talerzami“. Uśmieli się oboje serdecznie i powrócili z tej przechadzki zaręczeni.

Ulubionym zestawieniem barw królowej Elżbiety jest popielaty z zielonym. W tych odcieniach utrzymany jest buduar królowej, do którego meble sama wybrała w Port Royal. Królowa szanuje stare tradycje, ale nie uznaje mebli - antyków. Jedną z pierwszych w Anglii zażądała zainstalowania w pałacu elektrycznej lodowni t. zw. „frigidairu“.

Królowa przyjmuje sama telefony, nie wyręczając się sekretarką. Lubi pożartować i nieraz zaśmiewa się serdecznie podczas telefonicznych pogawędek. Dobry humor królowej zjednuje jej wszystkich. Król Jerzy V i królowa Mary pokochali ją od razu, nazywała też ich w życiu domowym poprostu „Pappa“ i „Mamma“.

Nie bojkotuje mody paryskiej, lecz w myśl hasła „Buy British“ popiera wyroby angielskie, wychodząc z założenia, że Imperium winno zapewnić jaknajwięcej pracy bezrobotnym.

Sama otwiera listy adresowane do niej i odpisuje na maszynie inkrustowanej kością słoniową. Nie interesuje się specjalnie żadnym sportem, sama nie jeździ konno, lecz podziwia odwagę starszej córki, która przepada za swym Poney, darowanym jej przez „stryja Dawida“ w okresie kiedy jeszcze był królem.

Królowa Elżbieta ma bardzo jasne żywe oczy i gęste brwi, których nie tknęły ręce żadnego fryzjera, czy kosmetyczki.

Młody spartanin

Król Jerzy ma właściwie na imię Albert i zoną woła na niego Bertie. Urodzony dn. 14 grudnia 1895 r. odziedziczył po swoim ojcu zamiłowania do marynarki. Ukończył szkołę morską w Osborne, a potem Wyższą Szkołę Marynarki w Dartmouth. Na okręcie szkolnym nazywano go poprostu „porucznikiem księciem Albertem“ nie dodając żadnych innych tytułów.

Jadał chleb z cebulą i pijał piwem, tak jak jego koledzy. Zawieszał sam swój hamak zgodnie z przepisami szkolnymi. W wielkiej wojnie brał czynny udział jako oficer marynarki. Odnaczał się spokojem i zimną krwią.

Wówczas to zaczął poważnie chorować i długo ukrywał swe cierpienia. Okazało się, że ma wrzód na grubej kiszce. Po szczęśliwej operacji postanowił wrócić na front. Pożegnał się z ojcem, wsiał do pociągu i... zemdlął w wagonie. Chorował potem czas dłuższy bardzo poważnie, składając dowody wielkiej cierpliwości i hartu.

W dniu swych zaręczyn nie był pewien czy Elżbieta Bowes-Lyon go zechce. Wieczorem zatelefonował do matki: — Mamo wszystko załatwione, ona powiedziała, że się zgadza“.

Król Jerzy jest z natury nieśmiały. Lubi tenis lecz w gronie przyjaciół i nigdy nie grywa publicznie. Prawdziwą udręką dla króla jest przemawianie do tłumów, nawet za pośrednictwem mikrofonu.

Czworonożni faworyci

Posiada wspaniałą psiarnię, a wśród rzeszy psów ośmiu faworytów: Dookie, Lady Jane, Stiffy, Scrimmy, Chouchou, Judy, Ben i Miusy.

W chwilach szczeroci wyznaje, że wolałby być inżynierem, jak królem. Interesują go przede wszystkim zagadnienia organizacji przemysłu. Lubi spędzać wieczory z rodziną i ma kult dla matki.

Podziwia Lindberga. Nigdy nie chodzi do kina. Włada biegle językiem francuskim i niemieckim. Ma wyraziste oczy brunatno-szare i metr osiemdziesiąt wzrostu. Nigdy nie pali publicznie.

Oto garść szczegółów które niedyskretna, lecz życzliwa prasa francuska ogłasza w przededniu wizyty angielskiej pary królewskiej.

i bezgranicznie samotna. Od tej chwili widywała się często w teatrze, na przyjęciach i na wycieczkach samochodowych.

Pewnego wieczoru, kiedy żegnali się przed jej domem Lorenzo odezwał się:

— Poprosiłem kilka osób do swego mieszkania. Czy nie zechciałaby pani także przyjść, Elgo?

Elga zgodziła się. Kiedy przyszła na drugi dzień popołudniu zauważyła, że była jedynym gościem. Nie cofnęła się. Poco się dłużej bronić. Czyż nie było szkoda jej młodości, która ołynęła bez wrażeń dzień po dniu zupełnie bezroską lekkomyślnością. Podobał się jej.

Siedzieli przy kominku, pili herbatę, a Lorenzo raz po raz nastawiał płyty.

— Pozostań u mnie, Elgo...

Jego głos brzmiał melodyjnie i uwodzicielsko.

— Wyjedziemy jutro razem, dobrze? — nalegał.

Elga czuła, jak resztki jej oporu zanikają — rozpywają się w słodkim, odurzającym uczuciu beztroskiego szczęścia.

— Dlaczego nie? — pytało rozczarowanie długich, bezbarwnych miesięcy.

— Tak — odparła szeptem Elga — tak, pojedźmy, Lorenzo!

Uśmiał się szczęśliwy i zadowolony.

Siedzieli w północy i układali plany podróży.

— Jeszcze jedna płyta — powiedział Lorenzo — i spakujemy kufr.

Nakręcił gramofon.

Elga siedziała wglębiona w fotelu, oczekując melodii.

Dał się słyszeć szmer igły, którą opuszczono na płytę. A potem...

Przy pierwszych zaraz dźwiękach drgnęła, jak gdyby prąd zelektryzował jej członki: to był Luigi Umberto, jego skrzypce, jego gra!

Obcy pokój, w którym siedziała, znikał.

Umberto stał w sali koncertowej, wysoki i smukły stał w gorejącym świetle kinkietów i grał swoje preludium nr. 2.

— Gram tylko dla Ciebie — śpiewały tak do brze znane dźwięki — Elgo, czekaj na mnie, przyrzekałaś mi to przecie...

— Prękne, nieprawda? — uśmiał się Lorenzo, kiedy płyta się skończyła.

Elga podniosła się ze swego krzesła i nieco nienaturalnie wyprostowana, rzekła:

— Lorenzo — jej głos przechodził miejscami w szept — to wszystko było żartem. Nie mogę z tobą wyjechać, muszę tu zostać.

Ostąpiły z wrażenia mężczyzna spoglądał na nią.

Kto potrafi zrozumieć takie kaprysy?

Posmutniał momentalnie, zadraśnięty w swym uczuciu i męskiej dumie.

Oparł głowę o szybę okna i spoglądał w ciemną noc. Kiedy się odwrócił, pokój był już pusty.

Elga biegła w kierunku domu, przerażona, a równocześnie lekka, jak gdyby udało jej się uniknąć śmiertelnego niebezpieczeństwa.

— Umberto, Umberto!

Powtarzała bez przerwy jego imię.

Czuła, jak gdyby w tej chwili był zupełnie blisko i szeptał jej cudowne, miłością upojone słowa.

Kiedy przyszła do domu, zastała na małym biurku w swoim mieszkaniu, depeszę:

„Przyjeżdżam jutro wieczór stop. Będziemy odtąd już zawsze razem Luigi“.

KRAKÓW DO POŁUDNIA

Konkurs na sarkofag Marsz. Piłsudskiego jest już rozstrzygnięty

Jury, wyłonione z Komitetu Uczczenia Pamięci Marszałka Piłsudskiego do ostatecznej decyzji, który z dwu uprzednio wybranych projektów sarkofagu wznieść w Wieży Srebrnych Dzwonów na Wawelu, miało trudne zadanie.

Zarówno projekt młodego artysty rzeźbiarza, Mikołaja Kułaka, jak i projekt Jana Szczepkowskiego, był bez zarzutu. Aby ułatwić pracę członkom jury, oba projekty wykonane zostały w naturalnych wielkościach i ustawione w dwóch prowizorycznie zbudowanych kryptach, wiernie odtwarzających Kryptę Srebrnych Dzwonów na Wawelu.

W projekcie Mikołaja Kułaka bryła sarkofagu zwięza się ku górze. Podstawa jej spoczywa na trzech blokach poprzecznych, zdobionych od frontu stylizowanym Krzyżem Walecznych.

Na ścianie frontowej bloku głównej (na t. zw. „tumble”) dwie litery: J. P.

Na wierzchu sarkofagu wykuta jest rzeźba Marszałka. Marszałek ubrany jest w długi płaszcz żołnierski, spięty pasem. W prawym ręku trzyma miecz Chrobrego, w lewej, położonej na maciejówce z orłem legionowym — buławę marszałkowską. Głowa i nogi spoczywają na podłożu z liści dębowych. Na nogach — orzeł stylizowany.

Koncepcja Szczepkowskiego w zasadniczych rzutach jest podobna. W jego projekcie blok główny sarkofagu zwięza się od środka ku dołowi i ku górze. Sam sarkofag wsparty jest na dwóch blokach i umieszczony w zagłębieniu zrobionym w podłożu. Zdobí go stylizowany Krzyż Walecznych i litery J. P.

Pod głową, spoczywającej na wierzchu

sarkofagu rzeźby Marszałka, po obu stronach — kiście dębowych liści. U stóp orzeł, który jednym skrzydłem osłania nogi Marszałka, drugim młode orlecia.

Marszałek ubrany jest w stylizowany płaszcz żołnierski bez pasa. Na piersiach Jego znajduje się ryngraf Matki Boskiej. Wzdłuż prawej ręki, w której trzyma buławę, leży sztandar legionowy. Lewa — zgięta w łokciu i oparta na ryngrafie. Wzdłuż lewego boku spoczywa wreszcie szabla.

Sama stylizacja rzeźby posiada w sobie dużo romantyzmu i wewnętrznej pasji — naszym zdaniem w stopniu daleko większym niż u Kułaka.

Po dokładnym obejrzeniu obu projektów, sąd konkursowy uznał jednogłośnie projekt Jana Szczepkowskiego za lepszy i polecił jego realizację.

300 dziennikarzy i reporterów zagranicznych przybędzie do Zakopanego

Wczoraj wieczorem w lokalu PZN odbyła się konferencja w sprawie urządzeń telekomunikacyjnych w związku z zawodami narciarskimi o mistrzostwo świata (FIS) w lutym 1939 r. w Zakopanem. Obradom przewodniczył sekretarz generalny Komitetu Organizacyjnego Mistrzostw red. Stanisław Fächer. Poza członkami Komitetu uczestniczyli w obradach delegaci min. poczt i telegrafów.

Jak się okazuje, obecnie między Krakowem a Zakopanem istnieje 5 linii telefonicznych co jest niewystarczające na tak wzmożony ruch telefoniczny jaki będzie w czasie mistrzostw świata między Zakopanem a zagranicą. Same tylko transmisje radiofoniczne zagranicą zapotrzebują 5 par linii, poza tym obsługa prasy

zagranicznej i wzmożonego ruchu krajowego wymagać będzie zainstalowania 20 linii. Inwestycje te wymagać będą postawienia nowej trasy telefonicznej między Krakowem i Zakopanem.

Udział przedstawicieli zagranicznego świata dziennikarstwa sportowego będzie imponujący, już obecnie liczba zgłoszeń obejmuje 300 osób, wliczając sprawozdawców radiowych. Dotychczas zgłosiło się 6 radiostacyj zagranicznych, ale liczba ta prawdopodobnie wzrośnie do 10-ciu.

Zakres służby pocztowej zostanie rozszerzony Uruchomione będą specjalne ruchomo agencje autobusowe. Wydane zostaną 3 nowe rodzaje znaczków pocztowych z okazji mistrzostw FIS.

Śmiertelny wypadek na ul. Siennej i uiewinnienie szofera taksówki

Przed dwoma miesiącami ulica Sienna w Krakowie była widownią tragicznego wypadku. pod koła przejeżdżającej taksówki wpadł 59-letni Kazimierz Swinka z Trzebini. Uderzony w głowę, doznał on szeregu ran oraz wybitcia zębów. Po przewiezieniu do szpitala stwierdzono ponadto złamanie żeber. Niemniej stan zdrowia rannego nie był beznadziejny. Dopiero po kilku dniach dostał on zapalenia płuc i zmarł.

Przyjawszy, że śmierć nastąpiła w następ-

stwie wypadku, władze prokuratorskie sporządziły akt oskarżenia przeciw kierowcy taksówki Łukaszowi Krupickiemu, który stanął przed sędzią dr. Sępniewskim, oskarżony o nieumyślne spowodowanie śmierci przechodnia.

Na rozprawie przesłuchano szereg świadków którzy przeważnie twierdzili, że wypadek spowodowany był nieostrością przechodnia. Sędzia wydał wyrok uniewinniający kierowcę Krupickiego.

Rozprawa sądowa w Lesie Wolskim

Wizja lokalna na miejscu wypadku

Przed budynek Sądu Okręgowego zjechał dziś autobus miejski, który przewiózł następnie sędziego, oskarżyciela, obronę oraz oskarżonego wraz z świadkami do Lasu Wolskiego, gdzie odbędzie się rozprawa.

Proces jest następstwem wypadku, jakiemu uległ urzędnik Ubezpieczalni Społecznej Alfred Gałkowski. Wracając z Lasu Wolskiego został on z tyłu najechnany przez autobus miejski i doznał szeregu obrażeń.

W następstwie wypadku oskarżony został kierowca autobusu Marian Jarotek, który stanął przed Sądem Grodzkim, gdzie został uniewinniony Wobec wniesienia apelacji, sprawę rozpatruje sędzia dr. Frey, który wezwał szereg świadków i postanowił przeprowadzić wizję lokalną.

Na wizję wyjechał również poszkodowany Gałkowski oraz jego zastępca występujący z powództwem adw. dr. Lipschütz.

Krwawe chrzciny w Rybitwach

Zabójca zasądzony na 3 lata

W domu Walentego Korcyła w Rybitwach odbywały się chrzciny, na które przybyli m. m. Franciszek Włodarczyk i Antoni Moskała. Nie należeli oni do grona zaproszonych gości i zjawili się przed domem Korcyła już w trakcie libacji.

Ponieważ domownicy nie chcieli ich wpuścić do wnętrza domu, Muskała począł dobijać się do drzwi. Nie pomogło to jednak wiele, gdyż drzwi były dalej zamknięte. Muskała dobijał się do drzwi coraz energiczniej, co rozniewało znów jego towarzysza Włodarczyka,

który porwał w pewnym momencie żelazną rurę i uderzył nią Muskała w głowę, powodując jego śmierć.

Włodarczyk został za czyn ten zasądzony na trzy lata więzienia. Wobec wniesienia apelacji sprawę rozpatruje dzisiaj sąd Apelacyjny w Krakowie.

Wystawa bibliofilska z daru Franciszka Biesiadeckiego

Towarzystwo Miłośników Książki urządziło w czytelni Muzeum Przemysłowego bardzo ciekawą wystawę starych cennych druków i opraw z tłoczonymi superexlibrisami oraz wszelkiego rodzaju rzadkości bibliofilskie pod względem wydań, pieczęci, dopisków, notatek etc. Całość tę nadzwyczaj cenną ofiarował Towarzystwu Miłośników Książki wybitny kolekcjoner Franciszek Biesiadecki, redaktor i wydawca „Exlibrisu”.

Wystawa potrwa przez piątek i sobotę w godzinach od 10—14-tej. Wstęp wolny.

1.000 pasażerów dziennie na kolei górskiej w Krynicy

Budowa kolejki górskiej w Krynicy została już całkowicie ukończona. Kolejka jest puszczona w ruch i obsługuje ponad 1.000 pasażerów dziennie.

Tarasy na górnym budynku stacyjnym mieszczą kilkaset osób. Tu znajduje się restauracja. Ruch kolejowy trwa na trzy zmiany, od godz. 8-ej rano do 2-ej w nocy.

Wynik konkursu na hejnał „Dni Krakowa”

Jury wyłonione przez komisję muzyczną komitetu obywatelskiego „Dni Krakowa” po zapoznaniu się z nadesłanymi na konkurs zamknięty projektami na hejnał „Dni Krakowa” nagrodziła pracę p. Artura Maławskiego. Z pośród prac sąd konkursowy postanowił wyróżnić jeden utwór, którego autorem jest p. Ekier.

Książka o Matejce

W związku z zapowiedzianym na jesień 100-letnim jubileuszem uroczystym obchodem 100-lecia urodzin Jana Matejki, staraniem i nakładem Zarządu m. Krakowa wyszła z druku artystyczna publikacja pod redakcją kustosa Domu Matejki Macieja Szańkiewicza pt. „Matejko: studia i szkice”.

TEATR IM. J. SŁOWACKIEGO

Piątek godz. 8 wiecz.: „Jej syn”

ZYDOWSKI TEATR LETNI

Piątek godz. 8.45 wiecz.: „Potęga miłości”

CYRK STANIEWSKICH

Piątek: Dwa przedstawienia o godz. 4.30 pop. i 8.30 wieczorem.

WIADOMOŚCI SPORTOWE

„Niearyjczyk” Rotholc i „winda” kapitana sportowego

Poznań zwalcza boksera żydowskiego w reprezentacji

Gdy na meczu Polska-Francja znalazł się w szeregach reprezentacji Rotholc, zdawało się być rzeczą zupełnie jasną, że zarząd Polskiego Związku Bokserskiego zeszedł nareszcie z niewłaściwej drogi i zrozumiał, że eliminowanie wartościowego pięściarza z reprezentacji dlatego tylko, że on jest Żydem, nie ma najmniejszego sensu.

Świat sportowy przyjął z zadowoleniem do wiadomości, że PZB zrywa z tą polityką i tam, gdzie chodzi o godną obronę barw Polski wystawia najlepszą drużynę, będącą faktycznym wykładnikiem reprezentacji państwowej.

Tymczasem okazuje się, że udział Rotholca w reprezentacji nie przypadł do gustu sferom poznańskim, które na gwałt przeciw temu występują. Dowodem tego notatka, jaką znajdujemy w dzisiejszym I. K. C.:

Dopiero obecnie wyszło na jaw, że w związku z wyznaczeniem do repre-

zentacji bokserskiej przeciw Francji niearyjczyka Rotholca, podał się do dymisji wiceprezes PZB, a zarazem prezes poznańskiego OZB inż. Suligowski, członek miejscowego Sokoła. — Zarząd PZB powyższej rezygnacji nie przyjął do wiadomości, składając oświadczenie, że wstawienie Rotholca do reprezentacji Polski obciąża odpowiedzialnością wyłącznie kapitana sportowego PZB p. Suszczyńskiego. Na tym też wewnętrzny incydent w łonie PZB. został zlikwidowany.

A więc panom z Poznania nie podoba się „niearyjczyk” Rotholc i dlatego składają mandaty. A zarząd PZB uprawia strusią politykę i zamiast zająć jasne i wyraźne stanowisko „ob-

ciąża odpowiedzialnością kapitana sportowego”

Co z tego dalej wyniknie? Może panowie z Poznania zażądają dymisji kapitana sportowego? A może wstawią zamiast Rotholca jakiegoś zawodnika poznańskiego?

Czy nie znajdzie się nareszcie ktoś kompetentny, który położy kres tym wszystkim posunięciom, odbywającym się kosztem siły reprezentacji państwowej. Wszak jest rzeczą publicznie wiadomą, że gdyby przeciw Francji walczył jeszcze w wadze muszej Rundstein, wynik byłby inny, gdyż jest on wyraźnie lepszy od Jasińskiego, który przegrał to spotkanie.

Z drugiej zaś strony panowie z Poznania rozumieją zdaje się wkrótce, że okres ich panowania w boksie ma się również ku końcowi. Skończyła się supremacja Warty i czas będzie, aby znaleźć nowych ludzi dla rządzenia boksem w Polsce. Ludzi, którzy będą kierowali sportem, a niebawili się w politykę.

DOPIERO 10 LIPCA WALCZY O WEJŚCIE DO LIGI MISTRZ KRAKOWA

Nie pomogło przesunięcie przez PZPN na dzień 3 lipca rozgrywek o wejście do Ligi, jeśli chodzi o okręg krakowski, gdyż jest nie możliwe, by do dnia tego mistrz Ligi krakowskiej mógł zostać wyłoniony.

Do tytułu tego, jak wiadomo, pretendują z niemal równymi szansami: ZS Chełmek, Fablok i Makkabi, poza którymi jest jeszcze i Garbarnia, która już ukończyła swe rozgrywki i czeka na wynik bojów bezpośrednich trzech wymienionych drużyn. Walka między powyższymi trzema drużynami nie przyniesie wyniku wcześniej, jak dopiero właśnie 3 lipca, początku terminu rozgrywek.

Wobec tego pierwsze spotkanie rozegra mistrz Krakowa dopiero dnia 10 lipca z Rewerą, mistrzem Stanisławowa, a mecz z Dębem, który ma się odbyć 3 lipca, odbędzie się 17/7, w dniu wolnym od rozgrywek międzyokręgowych.

×

O wejście do Ligi walczą drużyny podzielone na 4 grupy: I. grupa — mistrzowie:

Warszawy — Legia, Łodzi — Union Touring, Lublina — WKS Unia i Zagłębia — RKS Zagłębie. II. grupa — mistrzowie: Pomorza — WKS Gryf, Śląska — KS Śląsk i Poznań — Legia. III. grupa — mistrzowie: Stanisławowa — Rewera, Krakowa (jeszcze nie wyłoniony), Lwowa — Czarni i wyznaczony do tych rozgrywek przez PZPN eksligowy Dąb ze Śląska. IV. grupa — mistrzowie: Polesia — Pogoń z Brześcia n. B., Wilna — Makkabi, Białegostoku — WKS Grodno i Wołynia (jeszcze nie wyłoniony).

×

Ważne i decydujące niemal znaczenie będą miały trzy mecze, jakie odbędą się jutro, wzgl. w sobotę. Chełmek ma ciężkie zadanie, gdyż walczy z Wawelem, zagrożonym degradacją. Niemniej trudną rolę ma Fablok, który spotka się z Koroną, również kandydatem do spadku.

Wreszcie Makkabi walczy jutro u siebie ze Zwierzynieckim i jeśli chce pretendować do tytułu mistrzowskiego musi mecz ten wygrać.

PORAŻKA JĘDRZEJOWSKIEJ W GRACH PODWÓJNYCH

W czwartek na tenisowych mistrzostwach świata w Wimbledonie Jędrzejowska wzięła udział w grach podwójnych a mianowicie w pierwszych rundach gry podwójnej pań, oraz gry mieszanej. W obu rozgrywkach Jędrzejowska przegrała.

W grze podwójnej pań Polka grając z bardzo słabą partnerką Angielką Thomas przegrała z doskonałą parą amerykańską Fabyan — Marble w dwóch setach 5:7, 3:6.

Jeszcze gorzej wypadł mecz w grze mieszanej, w którym Jędrzejowska miała za partnera doskonałego Amerykanina Mako, para Jędrze-

jowska-Mako grała przeciw parze angielskiej Saunders-Shayes, należącej raczej do słabszych par angielskich. Tymczasem para polsko-amerykańska została pokonana w dwóch setach 3:6, 2:6 i tym samym Jędrzejowska wyeliminowana została w grach podwójnych i walczy jedynie w Singlach.

W czwartek odbyły się w Wimbledonie następujące ciekawsze spotkania tenisowe:

W grze pojedynczej panów Henkel (Nieracy) pokonał Boussusa (Francja) 6:2, 6:3, 6:2, Budge (Ameryka) wyeliminował Irlandczyka Rogersa 6:0, 7:5, 6:1.

Dziś rozpoczęcie mistrzostw Polski w szczypiórniaku

Dziś na boisku Cracovii rozpoczną się finałowe rozgrywki o mistrzostwo Polski w szczypiórniaku. Udział biorą KPW Poznań, AZS Warszawa, ŁKS Łódź i Cracovia Kraków.

Program zawodów jest następujący: Piątek, godz. 17 ŁKS — Cracovia, sędzia p. Szeremeta; godz. 18.15 AZS — KPW (Poznań) sędzia p. Grzyb; sobota godz. 17 AZS — ŁKS, sędzia p. Piotrowski; godz. 18.15 Cracovia — KPW, sędzia p. Grzyb. Niedziela: godz. 10 KPW — ŁKS, sędzia p. Szeremeta; godz. 11.15 AZS — Cracovia, sędzia p. Grzyb.

Doskonały wynik na 5000 metrów

Na międzynarodowych zawodach lekkoatletycznych w Helsingforsie Szwed Jonsson ustalił nowy rekord szwedzki na 5000 metrów, w czasie 14:28,8 sekund. Drugie miejsce zajął Fin Makai, który osiągnął czas 14:29. Na 1500 mtr. Szwed Nilsson uzyskał czas 3:57,4 sekundy.

REPERTUAR KINOTEATRÓW

ADRIA: „Premiera“ i „Rycerze pustyni“.
ATLANTIC: „Ostatnia salwa“ (Kate Nagy, Pierre Richard Willm) i „Bogate biedactwo“ (Shirley Temple)
APOLLO: „Za cudze winy“ (Warner Baxter i Gloria Stuart).
LOPP: „Koniec pani Cheney“.
PROMIEN: „Towarzysze Broni“
STELLA: „Pieśniarz Warszawy“
SZTUKA: „Niewinnie się zaczęło“ (Loretta Young, T. Power).
UCIECHA: „Znachor“ (wznowienie po cenach porankowych).
WANDA: „Jeszcze wielkie przeżycie“ (Narodowa gwiazdy) (J. Gayner, F. March i Adolf Menjou).

W grze pojedynczej pań Mathieu (Francja) odniosła zwycięstwo nad Amerykanką Curtis 6:0, 6:3.